

Este ora de culcare. Mihnea s-a spălat pe dinți
și s-a îmbrăcat în pijama. După aceea se bagă în pat
și ascultă atent povestea citită de tata.
Apoi mama stinge lumina și trage perdelele.

Mama aprinde veioza și îl îmbrățișează.
Îl mai sărută de două ori, el mai bea o gură de apă,
iar ea îl mai alintă încă o dată.
– Somn ușor, vise plăcute... Pe mâine, iepuraș.

Când zgomotele nopții strică liniștea,
când umbrele apar odată cu lumina Lunii...

Micile temeri ies la iveală,
Micile temeri se agită,
Micile temeri se ridică...

Imediat, se aud pașii mamei și vocea ei care îl liniștește.
– Ce s-a întâmplat, puiule? Ce speriat ești!
Spune-mi, de ce ți-e așa de frică?

În brațele mamei, ghemuit la pieptul ei, Mihnea îi spune despre întuneric, despre zgomote și umbre:
– Am auzit o bătaie de vânt puternică... și, după aceea..., un scârțâit și un trosnet puternic..., iar, în celălalt capăt al camerei, unde e întuneric beznă, am văzut forme îngrozitoare ieșind din dulapul meu. Se apropiau tot mai mult, așa că am țipat și te-am chemat! Mi-a fost așa de frică... și mi-e teamă că o să-mi fie din nou frică.

